JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER
14 päivänä heinäkuuta 1998 *

1. Euroopan parlamentti on hakenut muutosta yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 10.7.1997 antamaan tuomioon, [1] jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi parlamentin 22.5.1995 tekemän päätöksen sekä sen 9.8.1995 tekemän vahvistavan päätöksen. Näissä päätöksissään parlamentti oli katsonut, että parlamentin virkamies Gaspari oli ollut luvattomasti poissa työstään yhden päivän ajan, joka sitten vähennettiin hänen vuosilomastaan.

Oikeudenkäynnin perustana olevat tosiseikat

2. Tosiseikat, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiossa on katsottu toteen näytetyiksi, ovat tiivistäen seuraavat:

— Gaspari toimitti 3.5.1995 parlamentin hallinnolle lääkärintodistuksen, jossa todettiin, että hän oli työkyvytön keskiviikosta 3.5.1995 perjantaihin 5.5.1995, nämä päivät mukaan luettuina.

— Parlamentin tarkastava lääkäri teki torstaina 4.5.1995 kotikäynnin Gasparin luokse tämän tutkimiseksi, jolloin hän ilmoitti Gasparille katsovansa, että tämä kykeni jatkamaan työtään seuraavasta päivästä eli perjantaista 5.5.1995 alkaen.

— Gaspari palasi töihin vasta maanantaina 8.5.1995. Samana päivänä hän lähetti henkilöstöosastolle huomautuksen, jossa hän moitti sitä, miten tarkastava lääkäri oli menetellyt häntä kohtaan.

— Henkilöstöjaosto ilmoitti Gasparille 22.5.1995, että hänen poissaoloaan 5.5.1995 pidettiin luvattomana ja että Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 60 artiklan mukaisesti tämä poissaolopäivä vähennettäisiin Gasparin *vuosilomasta*. *Henkilöstöjaosto* vahvisti 9.8.1995 tämän päätöksen.

— Gaspari teki 22.5.1995 tehdystä päätöksestä 21.8.1995 hallinnollisen valituksen (joka oli päivätty 11.8.). Gaspari väitti vain tarkasti noudattaneensa lääkärinsä antamia ohjeita. Lisäksi hän katsoi, että tarkastavan

* Alkuperäinen kieli: espanja.

1 — Asia T-36/96, Gaspari v. parlamentti, tuomio 10.7.1997 (Kok. H. 1997, s. II-595).

lääkärin huomiot olivat perusteettomia ja että tämä oli tehnyt työnsä tavalla, joka oli "puolueellinen".

— Parlamentti hylkäsi 13.12.1995 tekemällään päätöksellä tämän hallinnollisen valituksen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antaman tuomion perustelut

3. Gaspari vetosi hallinnollisen päätöksen kumoamiseksi kolmeen perusteeseen (perustelujen puuttuminen, henkilöstösääntöjen 59 artiklan rikkominen ja ilmeinen arviointivirhe), joista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki vain ensimmäisen, sillä se katsoi jo sen riittäväksi perusteeksi vaatimuksen hyväksymiselle.

4. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi ensin, että riidanalaisena päätöksenä ei itse asiassa ole pidettävä tarkastavan lääkärin antamaa lausuntoa vaan sitä hallinnollista päätöstä, jossa poissaolo katsottiin luvattomaksi; ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti kuitenkin lisäksi, että todellisuudessa tarkastavan lääkärin lausunto oli tämän hallinnollisen päätöksen ainoa perusta.

5. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mielestä tämän oletuksen looginen seuraus on se, että kyseisen virkamiehen on pyynnöstä, "saatava tutustua tarkastavan lääkärin lausuntoon", jotta hän voisi saada tietoonsa kyseisen hallinnollisen päätöksen perustelut ja arvioida, onko päätös asianmukainen.

6. Koska lausuntoa ei annettu virkamiehelle eikä häntä hoitaneelle lääkärille, päätöksen perustelut ovat esillä olevassa asiassa rajoittuneet pelkkään viittaukseen tarkastavan lääkärin kantaan, jonka mukaan asianomaisen oli palattava työhönsä perjantaina 5.5. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan tämä perustelu oli "pelkästään muodollinen ja siten riittämätön siihen nähden, että kantaja pystyisi sen avulla arvioimaan päätöksen asianmukaisuutta".

7. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi, että myös kantajan puolustautumisoikeuksia on loukattu, koska Gasparille ei ilmoitettu, mitkä olivat lääkärintarkastuksesta tehdyt johtopäätökset. Sen vuoksi hän ei voinut esittää omaa kantaansa näistä johtopäätöksistä, saati riitauttaa niitä menestyksellisesti. Puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen edellyttää, että asianomainen voi esittää oman kantansa tarkastavan lääkärin koko lausunnosta.

Valitusperusteet

8. Muutoksenhaussaan parlamentti vetoaa seuraaviin neljään [2] perusteeseen:

a) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt jättää Gasparin EY:n perustamissopimuksen 179 artiklan nojalla nostama kanne tutkimatta sen vuoksi, että kanteessa esitettyihin perusteisiin ei ollut vedottu ensin tehdyssä hallinnollisessa valituksessa.

b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt virheen katsoessaan, että riidanalaista päätöstä ei ole ollenkaan perusteltu tai että sitä ei ainakaan ole perusteltu riittävästi. Kyseisen virkamiehen tehtävänä on osoittaa, että tarkastavan lääkärin kanta on perusteeton. Päinvastaisessa tapauksessa koko henkilöstösääntöjen 59 artiklan 1 kohdassa säädetty järjestelmä ei olisi enää mielekäs.

c) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut työjärjestyksensä 48 artiklan 2 kohtaa tutkiessaan kantajana olleen virkamiehen väitteen puolustautumisoikeuksien rikkomisesta, sillä hän vetosi tähän perusteeseen vasta vastauskirjelmässään.

d) Joka tapauksessa on katsottava, että puolustautumisoikeuksia ei millään tavoin ole loukattu, joten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen kumotessaan puolustautumisoikeuksien loukkaamisen vuoksi riidanalaiset hallinnolliset päätökset.

Ensimmäinen valitusperuste

9. Parlamentin ensimmäinen valitusperuste koskee väitettä, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt jättää Gasparin kanne tutkimatta sen vuoksi, että kanteen tueksi esitetyt perusteet eivät vastanneet ensin tehdyssä hallinnollisessa valituksessa esitettyjä.

10. Tällainen väite asian käsittelyn tässä vaiheessa esitettynä on kovin yllättävä, kun siihen ei ole vedottu ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyssä vastineessa. Vaikka kanne parlamentin mielestä olisi pitänyt jättää tutkimatta, sen olisi luonnollisestikin pitänyt tehdä asianomainen väite asian käsittelyn tarkoituksenmukaisessa vaiheessa ja nimenomaisesti siinä tuomioistuimessa, joka antoi tuomion kyseisestä kanteesta. Jo parlamentin vastineen lukemalla sitä vastoin havaitsee, että siinä otetaan kantaa päätösten perustelemiseen ja

2 — Itse asiassa valituskirjelmän otsakkeissa viitataan vain kolmeen perusteeseen eli kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumiseen, perusteluvelvollisuuteen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viran puolesta soveltamaan uuteen perusteeseen. Kuitenkin kehitellessään tätä viimeistä perustetta parlamentti esittää kaksi perustelua, joista toinen koskee menettelyä ja toinen aineellista kysymystä. Pidän aiheellisena käsitellä kumpaakin niistä erikseen. Olisin toki voinut viitata kolmannen valitusperusteen ensimmäiseen ja toiseen osaan, mutta pidän selvyyden vuoksi parempana käsitellä niitä itsenäisinä perusteina.

väitteeseen arviointivirheestä, mutta ei sen sijaan esitetä väitettä Gasparin vaatimusten tutkimatta jättämisestä. Vastineessa vaaditaan kanteen hylkäämistä aineellisiin perustein, eikä siinä millään tavoin vaadita kanteen tutkimatta jättämistä.

11. Sitä paitsi mikään ei estä kantajaa vetoamasta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa oikeudellisiin perusteluihin, joita ei ole esitetty edeltäneessä hallinnollisessa valituksessa. Hallinnollisen valituksen ja kanteen vastaavuus, mihin yhteisöjen tuomioistuin on toisinaan viitannut, [3] edellyttää, että hallinnollisessa valituksessa ja kanteessa esitetyt vaatimukset ovat samat ja että vaatimuksen perustana oleva syy on määritelty jo hallinnollisessa valituksessa, jotta sen luonne säilyy samana. Tätä edellytystä ei kuitenkaan ole tulkittava niin ahtaasti, että se estäisi kantajaa vetoamasta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa myös sellaisiin uusiin perusteluihin (tai todisteisiin), joita ei ole mainittu hallinnollisessa valituksessa. Asianajajan käyttöpakko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käsiteltävissä henkilöstöasioissa olisi tuskin mielekäs, jos asianajaja vain toistaisi virkamiehen hallinnollisessa valituksessa esittämät perustelut niihin mitään lisäämättä tai niistä mitään poistamatta.

12. Esillä olevassa asiassa vaatimus (päätösten kumoaminen), sen peruste (väite vastaajana olleen toimielimen toiminnan sääntöjenvastaisuudesta) ja jopa eräät oikeudelliset perustelut on esitetty sekä hallinnollisessa valituksessa että kanteessa. Kannetta ei mielestäni ole jätettävä tutkimatta vain siksi, että kanteessa on lisäperusteluja tai että siinä on muotoiltu oikeudellisin termein uudelleen aiemmin esitetyt perustelut.

13. Lopuksi on todettava, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan niitä oikeusjärjestyksen perusteisiin pohjautuvia perusteita, jotka koskevat riidanalaista päätöstä rasittavia virheitä, (kuten perustelujen puuttumista ja puolustautumisoikeuksen loukkaamista) voidaan tutkia missä tahansa oikeudenkäynnin vaiheessa, eikä kantaja ole menettänyt oikeuttaan vedota niihin pelkästään sen vuoksi, että hän ei ole esittänyt niitä hallinnollisessa valituksessaan. [4]

Toinen valitusperuste

14. Toinen valitusperuste tuo esiin ongelman riidanalaisten päätösten perusteluvaatimuksesta. Kuten olen jo edellä todennut, riidanalaisissa päätöksissä oli vain viittaus tarkastavan lääkärin kantaan, ilman että niissä kuitenkaan olisi toistettu sen sisältö.

15. Tämän perusteen tutkimiseksi on lähtökohdaksi otettava seuraava periaatekysymys: Onko yhteisön toimielimen otettava esillä olevassa asiassa käsiteltävien kaltaisten päätösten perusteluihin sen lausunnon sisältö, jonka tarkastava lääkäri laati käytyään virkamiehen luona? Jos lausunnon sisältöä ei ole toistettu

3 — Ks. viittauksista tähän oikeuskäytäntöön asia T-57/89, Alexandrakis v. komissio, tuomio 29.3.1990 (Kok. 1990, s. II-143).

4 — Asia C-166/95 P, komissio v. Daffix, tuomio 20.2.1997 (Kok. 1997, s. I-983, 24 ja 25 kohta).

päätöksen perusteluissa, niin voidaanko silloin katsoa, että päätöstä ei ole perusteltu siten, kuin tällaisilta hallinnollisilta päätöksiltä edellytetään.

16. Mielestäni päätöksessä, jossa virkamiehen poissaolo katsotaan aiheettomaksi, on ilman muuta esitettävä ne syyt, jotka saivat kyseisen toimielimen tekemään tämän päätöksen. Asiassa on kysymys valvontaluonteisen lääkärintarkastuksen jälkeisestä poissaolosta ja asiassa on osoitettu — minkä asianomainen on myöntänyt — että lääkäri määräsi virkamiehen palaamaan työhönsä, ilman että tämä olisi tätä kehotusta noudattanut. Päätös on siis riittävästi perusteltu, koska siinä esitetään nämä tosiseikat ja mainitaan sovellettaviksi säännöksiksi henkilöstösääntöjen 59 ja 60 artikla.

17. Mielestäni ei ole tarpeen, että tällaisissa päätöksissä pitäisi lisäksi olla kokonaisuudessaan kyseisen toimielimen tarkastavan lääkärin laatiman lausunnon sisältö tai lausunnosta ilmenevät kliiniset arvioinnit, jotka tarvittaessa voi saada tältä lääkäriltä.

18. Lääkärin vaitiolovelvollisuus saattaa joskus estää sen, että tarkastava lääkäri voisi ilmoittaa kyseiselle toimielimelle lääketieteellisteknisen potilasarviointinsa. [5] Tällöin riittäisi se, että hänen kantansa sisältää loppuarvion siitä, onko virkamiehen työhönpaluu perusteltua. Juuri tämä johtopäätös (eikä sen perustana olevat kliiniset seikat) puolestaan on hallinnollisen päätöksen perusteluna. Tästä syystä ja jotta säilytetään tarpeellinen vastaavuus päinvastaisen tilanteen kanssa, ei ole myöskään välttämätöntä, että hoitava lääkäri merkitsee virkamiehelle antamaansa sairauslomatodistukseen yksityiskohtaiset lääketieteelliset arviointinsa potilaan terveydentilasta.

19. Vaikka oletetaan, että lääkärin vaitiolovelvollisuus ei ole näin laaja ja että tarkastava lääkäri saa kokonaisuudessaan ilmoittaa kyseiselle toimielimelle arviointinsa, tämän toimielimen ei kuitenkaan tarvitse sisällyttää niitä päätökseen, jossa virkamiehen poissaolo todetaan aiheettomaksi, koska viittaus lääkärin kantaan on tältä osin riittävä. Jäljempänä esittämiäni tarkennuksia koskevin varauksin katson, että näin suppeakin perustelu voi olla pätevä, jos siitä ilmenevät riittävät perustelut sen ymmärtämiseksi, miksi hallinnollinen päätös oli oikeutettu. Tämä ei estä sitä, että päätöksen perusteluja voidaan erimielisyyksien ilmetessä edelleen selventää.

20. Mielestäni edellä todettu on tämän oikeudenkäynnin ratkaisun avain. Toimielimen, jonka palveluksessa virkamies on, ei tarvitse sisällyttää alkuperäiseen päätökseensä tarkastavan lääkärin antaman lausunnon sisältöä. Sen sijaan se ei voi kieltäytyä vaatimasta lausuntoa lääkäriltä, eikä se voi kieltäytyä antamasta sitä asianomaiselle virkamiehelle, [6] jos

5 — Luxemburgin lääkärikunnan hyvää lääkäritapaa koskevien sääntöjen 86 kohdassa, joka on mainittu valituskirjelmän liitteessä III, todetaan, että tarkastavaa lääkäriä sitoo vaitiolovelvollisuus suhteessa hallintoon tai siihen elimeen, jonka palveluksessa hän on ja jolle hän ei saa eikä hänen tarvitse toimittaa muita kuin hallinnolliset johtopäätöksensä ilmoittamatta niitä lääketieteellisiä syitä, joihin johtopäätös perustuu.

6 — Mainitessani toimielimen velvollisuuden sellaisenaan arvioituna en käsittele kysymystä sen selvittämisestä, minkä sen sisäisistä yksiköistä olisi toimitettava lääkärin lausunto virkamiehelle. Parlamentti käsitteli tätä (mielestäni täysin toisarvoista) kysymystä yhteisöjen tuomioistuimen istunnossa.

tämä sitä perustellusti pyytää joko saadakseen tiedon sen sisällöstä tai riitauttaakseen sen päätöksen, jonka toimielin on tehnyt lääkärin lausunnon perusteella.

21. Tämä puoli kysymyksestä ei kuitenkaan koske hallinnollisen päätöksen perusteluvaatimusta, vaan sitä myöhempää vaihetta, jolloin sitä vaaditaan hallinnollisesti tai tuomioistuinteitse kumottavaksi. Kun otetaan huomioon tarkastavan lääkärin arvioinnin pääosin lääketieteellistekninen luonne, hänen lausunnollaan on todistusarvoa, jota tarvittaessa voidaan verrata muihin vastaavankaltaisiin todisteisiin tai arvioida suhteessa vastakkaiseen asiantuntijaselvitykseen elimessä, joka tarkistaa hallinnollisen päätöksen oikeellisuuden ja harjoittaa sitä koskevaa valvontaa.

22. Mielestäni on tärkeää korostaa seuraavaa seikkaa: toimielimen perustellessa päätöstä, jossa se katsoo kyseisen virkamiehen poissaolon luvattomaksi, riittää, että se toteaa yhtäältä selvitetyiksi katsomansa tosiseikat (lääkärin kotikäynti, hänen asianomaiselle nimenomaisesti antamansa määräys palata työhönsä, asianomaisen myöhempi käyttäytyminen) sekä että se toisaalta mainitsee tähän menettelyn sovellettavat henkilöstösääntöjen säännökset, joihin päätös perustuu. Se, että Gaspari riitautti tämän päätöksen, koska hän ei hyväksynyt lääkärin tekemiä johtopäätöksiä edellytti, että hän hallinnollisen valituksen (ja etenkin tuomioistuinvalvonnan) yhteydessä siitä pyynnön tehdessään voi saada tiedon häntä koskevasta lääkärin lausunnosta. Kysymys on kuitenkin kahdesta erillisestä vaiheesta, joita ei pidä sekoittaa keskenään.

23. Jos toimielin hylkää tämän pyynnön, se ei loukkaa perusteluvelvollisuutta, vaan mahdollisesti virkamiehen oikeutta asian kaikista seikoista tietoisena ja prosessuaalisesti yhdenvertaisin keinoin ryhtyä toimenpiteisiin hänelle vastaisen päätöksen riitauttamiseksi. Tältä osin on tarpeen eritellä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisessa tuomiossa tekemää arviointia puolustautumisoikeuksista, joihin kolmas ja neljäs valitusperuste liittyvät.

24. Näin ollen on hyväksyttävä tämä parlamentin toinen valitusperuste, sillä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että riidanalaiset hallinnolliset päätökset olivat riittämättömästi perusteltuja.

Kolmas valitusperuste

25. Parlamentin kolmas valitusperuste [7] koskee väitettä, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut työjärjestyksensä 48 artiklan 2 kohtaa, jonka mukaan asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu kirjallisen käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin.

26. Parlamentin asiamiehet huomauttavat, että kantaja esitti puolustautumisoikeuksen louk-

7 — Ks. parlamentin valituskirjelmää koskeva alaviite 2.

kaamista koskevan perusteen vasta vastauskirjelmässään, ilman että hän olisi vedonnut siihen edeltäneessä hallinnollisessa valituksessa. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt jättää kyseinen peruste tutkimatta. Vielä suuremmalla syyllä sen ei olisi myöskään pitänyt tutkia kyseistä perustetta viran puolesta.

27. Mahdollisista eroista hallinnollisen valituksen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostetun kanteen välillä viittaan ensimmäisen valitusperusteen osalta toteamaani. Toistan edelleen, että mielestäni kanteessa voidaan vedota lisäksi muihinkin oikeudellisiin perusteluihin, kuin vain niihin, jotka on esitetty hallinnollisessa menettelyssä, kunhan niillä ei muuteta niitä vaatimuksia eikä sitä syytä, joista hallinnollisessa valituksessa oli kysymys. Kun kysymys on vieläpä oikeusjärjestyksen perusteisiin kuuluvasta perusteesta, on joka tapauksessa katsottava, että siihen on aina mahdollista vedota asian käsittelyn myöhemmässäkin vaiheessa.

28. Väitetyksi tapahtuneiden menettelyvirheiden osalta en myöskään usko, että niiden johdosta olisi katsottava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklaa olisi rikottu. Tähän on seuraavat kaksi syytä:

a) Ei ole tarpeen tutkia, kuinka laajalti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi tutkia viran puolesta eräitä yhteisön päätöksen pätevyyteen vaikuttavia puutteellisuuksia, joilla on loukattu perusoikeuksia. Esillä olevassa asiassa puolustautumisoikeuksien loukkaamista koskevan perusteen on esittänyt kantaja, minkä parlamentti on nimenomaisesti myöntänyt. [8]

b) Vaikka kannekirjelmän ensimmäisen perusteen otsakkeessa viitataankin vain päätöksen perusteluihin, sen tekstiosassa korostetaan kuitenkin sitä, että virkamiehelle on mahdotonta tutkia riidanalaisen päätöksen sisältöä ja riitauttaa se. Niinpä kysymys on perustelusta, joka liittyy puolustautumisoikeuksiin.

29. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole rikkonut yhtäkään oikeusnormia antaessaan tuomiossa aineellisen ratkaisun oikeudellisesta perusteesta, jonka kantaja esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyssä oikeudenkäynnissä.

Neljäs valitusperuste

30. Todettuaan, että puolustautumisoikeuksen loukkaamista koskeva peruste olisi pitänyt jättää tutkimatta valituksenalaisessa tuomiossa, parlamentin asiamiehet lisäävät, että joka tapauksessa on katsottava, että tällaista puolustautumisoikeuksien loukkaamista ei missään vaiheessa ole tapahtunut.

8 — Valituskirjelmän 50 kohdassa todetaan seuraavaa: "— — Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vedonnut tähän uuteen perusteluun — — joka on mainittu vasta kantajan vastauskirjelmässä — — ."

31. Tämän valitusperusteen erittely edellyttää ensin yhtä tarkennusta: on tutkittava, oliko parlamentti todellakin kieltäytynyt toimittamasta lääkärin lausuntoa kantajalle. Kysymys on tosiseikasta, jonka osalta valituksenalaisessa tuomiossa ei ole mitään mainintaa tekstissä, joka seuraa otsaketta "Asian perustana olevat tosiseikat". Siltä osin ei myöskään ole mainintaa otsakkeiden "Oikeudenkäyntiä edeltänyt menettely" tai "Oikeudenkäynti" alla. Oikeudellisessa arvioinnissaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kuitenkin lopuksi toteaa kahdesti, että kantaja oli pyytänyt lääkärin lausunnon antamista hallinnollisessa valituksessaan (30 ja 31 kohta).

32. Tämän hallinnollisen valituksen sisältö oli hyvin suppea ja siinä rajoituttiin seuraaviin kahteen väitteeseen: "1) olen vain tarkasti noudattanut sitä, mitä lääkärini piti tarpeellisena eli työstä poisjäämistä kolmen päivän ajan; 2) tarkastavan lääkärin (jonka lääkärini mielellään haluaisi tavata) huomiot olivat täysin perusteettomia, sillä tarkastava lääkäri näki minut ensimmäisen kerran kotikäynnillään, eikä ole ensimmäinen kerta, kun hän teki työnsä puolueellisella tavalla, kuten ilmenee oheisesta henkilöstökomitean 30.5.1995 päivätystä tiedonannosta".

33. Omalta osaltaan parlamentti pitäytyy siinä, että kantaja oli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa pidetyssä istunnossa todennut, ettei hän ollut koskaan pyytänyt nähtäväkseen tarkastavan lääkärin lausuntoa.

34. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tosiasiat selvittävä tuomioistuin, eikä valitus sovellu tosiasioiden tarkistamiseen; kun otetaan lisäksi huomioon se, että parlamentin asiamiehet eivät ole vedonneet siihen, että jokin todistustosiseikka olisi jossain suhteessa vääristynyt tavalla, joka johtuisi suoraan ja välittömästi todistustosiseikasta itsestään, on katsottava, että Gaspari on hallinnollisessa valituksessaan pyytänyt itselleen lääkärin lausuntoa. Vastaajana ollut toimielin ei vastannut tähän pyyntöön. Vaikuttaako tämä taannehtivasti ennen hallinnollista valitusta tehtyjen päätösten pätevyyteen?

35. Mielestäni vastaus on kieltävä. Olen jo todennut, että hallinnollisen valituksen kohteena olleissa päätöksissä oli esitelty sille, jolle ne oli osoitettu, riittävät perusteet niiden syiden selvittämiseksi, joiden vuoksi hallinto piti hänen poissaoloaan luvattomana. Lisäksi Gaspari myöntää saaneensa luonaan käyneeltä tarkastavalta lääkäriltä määräyksen palata työhönsä seuraavana päivänä. Tämä määräys selittyi tietenkin sillä, että tarkastava lääkäri piti häntä työkykyisenä. Jos virkamies tarvitsi yksityiskohtaista lääkärin lausuntoa (esim. sen antamiseksi hoitavalle lääkärilleen), hän olisi voinut pyytää sitä milloin vain ennen hallinnollisen valituksen tekemistä, jotta hän olisi voinut tarkemmin perustella valituksensa.

36. Joka tapauksessa parlamentin (implisiittinen) kieltäytyminen lääkärin lausunnon antamisesta virkamiehelle, joka sitä oli pyytänyt tavalla, johon olen viitannut edellä, saattaisi olla peruste sen päätöksen kumoamiselle, jolla hallinnollinen valitus hylättiin, mikäli katsottaisiin puolustautumisoikeuksia loukatun tässä menettelyssä, kuten on väitetty. Sen sijaan se ei ole peruste alunperin tehtyjen päätösten kumoamiselle.

37. Pidän aiheellisena korostaa tätä eroa: oikeudenkäynnin kohteena olevat päätökset olivat alun perin riittävästi perusteltuja, sillä niissä saatettiin asianomaisen tietoon ne syyt, joiden vuoksi hallinto piti hänen poissaoloaan aiheettomana. Vaikka myönnettäisiin, että parlamentin olisi virkamiehen pyynnöstä pitänyt antaa hänelle lääkärin lausunnon jäljennös (joka lopulta annettiin käsiteltäessä asiaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa), tämä ei koske perusteluvaatimusta, vaan sellaista todistustosiseikkaa, joka voidaan riitauttaa kannetta edeltävässä hallinnollisessa valituksessa ja vielä suuremmalla syyllä itse kanteessa.

38. Jos puolustautumisoikeuksia näin ollen on loukattu, niitä on loukattu riidanalaisten päätösten tekemisen jälkeen. Kysymys olisi siten virheellisyydestä, joka ei vaikuta näihin päätöksiin, vaan vasta sittemmin tehtyyn hallinnolliseen päätökseen kuten siihen päätökseen, jolla hallinnollinen valitus hylättiin. Paradoksaalista kyllä, tätä viimeksi mainittua päätöstä ei ole kumottu valituksenalaisella tuomiolla, jolla kumottiin ainoastaan 22.5.1995 ja 9.8.1995 tehdyt päätökset.

39. Näin ollen on hyväksyttävä myös parlamentin neljäs valitusperuste, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen kumotessaan molemmat riidanalaiset päätökset niitä ajallisesti seuranneen sellaisen seikan vuoksi (sittemmin tehtyyn pyyntöön lääkärin lausunnon antamisesta ei vastattu), jolla ei voi olla vaikutusta näiden päätösten pätevyyteen.

40. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole antanut ratkaisua kahdesta muusta kumoamisperusteesta, joihin kantaja on vedonnut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja joiden osalta on vielä tosiseikkojen ja todisteiden arviointiin liittyviä ongelmia, on lopuksi todettava, että asia on EY:n tuomioistuimen perussäännön 54 artiklan mukaisesti palautettava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen ratkaisun antamista varten.

41. Mielestäni esillä olevassa asiassa kysymys ei ole yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklassa tarkoitetusta tilanteesta, joten oikeudenkäyntikuluista ei ole tarpeen päättää tässä vaiheessa.

Ratkaisuehdotus

42. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin hyväksyisi Euroopan parlamentin valituksen, ja ratkaisisi asian seuraavasti:

1) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-36/96, Gaspari vastaan parlamentti, 10.7.1997 antama tuomio kumotaan.

2) Asia palautetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, jotta se antaisi ratkaisun muista kantajan esittämistä kumoamisperusteista.

3) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.